

Stina Ekblad spelar fru Page i *Muntra fruarna*

– Det finns i alla män en liten Falstaff som pockar på att komma ut

Stina Ekblad låter förtjust när hon berättar om *Muntra fruarna i Windsor*, som i vår spelas på Dramaten i Stockholm. Regisserar gör John Caird som tidigare satt upp *En midsommarnattsdröm* *Trettondagsafton* och Strindbergs *Dödsdansen* på samma scen. Även då medverkade Stina Ekblad.

– Nu blir det riktigt klassisk teater med kulisser och kostymer, med barn, musik och dans, med roliga gubbar och spel med publiken. Det är roligt att det i *Muntra fruarna i Windsor* är mogna människor som har huvudberättelsen, och inte, som så ofta hos Shakespeare, kärleksmöten mellan ljuvliga ungdomar. Annars är pjäsen kanske Shakespeares fänigaste, men man märker hur underbar den är ju mer man håller på med den. Men jag tror på den där gamla historien om att drottning Elisabeth ville ha en pjäs, och att den därför skrevs ganska snabbt. Det känns att det finns ovanligt många lösa trådar, scener som plötsligt blir något annat, och scener som komprimeras för att handlingen ska gå framåt.

STINA EKBLAD SPELAR FRU PAGE, som hon tycker är en rollfigur i bekant Shakespearestil: En snabbtänkt, lustfylld och påhittig kvinna med stor fantasi och levande intellekt.

– Sådana är många av Shakespeares roller. Hamlet och andra flegmatiska typer, som går och spekulerar över tillvaron är ju egentligen aldrig deprimerade, utan deras nedstämdhet är alltid aktiv. Där finns alltid en aktivitet, något som gör att vi skådespelare tycker det är roligt att gestalta dem. De pågår hela tiden, de är verb, inte tillstånd!

STINA EKBLAD TROR ATT MAN VID första anblicken kan tycka att fru Page och fru Ford är ganska lika varandra: rappa, påhittiga igångsättare och muntra fruvar. Men hon menar att man snart märker att de är ganska olika, precis som man i *En midsommarnattsdröm* till en början kan tycka att de fyra ungdomarna är lika.

Thérèse Brunnander (fru Ford) och Stina Ekblad (fru Page). Foto: Roger Stenberg

– Både fru Ford och fru Page kan ta gestalt utifrån den skådespelerska som spelar dem. Jag menar: Shakespeare är så rik att om jag vill dra rollen åt ett speciellt håll, så hittar jag tacksning för det.

FINNS DET DÅ NÅGOT I PJÄSEN SOM är viktigt att visa? Ja, Stina Ekblad tycker visserligen att *Muntra fruarna i Windsor* är en fänig (men rolig) komedi, närmast en fars, men att där också finns något annat:

– Varför ska inte en kvinna kunna få vara smart, sensuell, intelligent, sexig och välformulerad, utan att hon för den skull ska vara sexuellt tillgänglig för vilken tjock gubbe som helst som genast tänker: ”Här har vi en kvinna som det glittrar lite om. Henne ska jag ha, för man vet ju vad hon vill när det glittrar så där”.

– Jag tänker mig fru Page som entreprenör. Det finns alla möjligheter hos den kvinnan. Hon är driftig, hon är betydelsefull i samhället, hon kan göra vad hon vill och är egentligen en ledargestalt. Det där tar jag fasta på i min rolltolkning.

– Man kan också börja psykologisera om anledningen till att det går åt så här mycket kraft till att sätta igång en intrig kring att hämnas på den här tjocka gubben och få ner honom i en tvättkorg. Om man vill tänka lite tråkigt kan man ju fråga sig om inte den energin kunde användas till något mer konstruktivt ... men att tänka tråkigt är förbjudet på teatern!

HUR SER MAN PÅ FALSTAFF i den här uppsättningen? Ska det finnas någon spänning mellan honom och de två kvinnorna, eller är allt bara en bluff?

– Det måste finnas en attraktionskraft hos Falstaff. Kvinnorna kan visserligen tänka: ”Tror han verkligen att jag skulle vilja ha honom? Han är

Thérèse Brunnander (fru Ford), Börje Ahlstedt (Falstaff) och Stina Ekblad (fru Page). Foto: Roger Stenberg

inte riktigt klok!" Men de ska samtidigt tycka att det är roligt att han uppvaktar dem.

– Falstaff är en ganska typisk man (skratt). Det finns i alla män en liten Falstaff som pockar på att komma ut. Många lyckas dölja eller kväva honom, men han finns där ändå: "Här kommer jag! Jag är skapelsens krona! Jag har alla möjligheter. Det betyder inget hur jag ser ut, hur jag luktar, hur jag är eller hur jag klär mig. Jag är ändå MAN! Och i och med det har jag tillvarons vinstlott i min hand".

– Men visst är Falstaff charmig i all sin självgodhet! Det härliga med honom är att han inte håller inne med allt det där. Han har inte de mekanismer som de flesta män lyckligtvis har, att dölja det, nej han är helt vidöppen. Han lever i den härliga tillfredsställelsen av att bara vara den han *är*, en känsla som en kvinna sällan kommer åt till hundra procent. Hos Falstaff finns charmen och barnsligheten. Och eftersom det är Shakespeare som skrivit honom, är det lätt att bli förälskad i honom, om inte annat för att han talar så vackert.

STINA EKBLAD HAR LEKT MED TANKEN att fru Page inte *bara* är en dygdig fru, som älskar sin man och har det så förskräckligt bra med honom.

– Shakespeare har skildrat herr Page ganska torftigt, hans fru är betydligt intressantare. Han markeras inte mycket i berättelsen, men det finns roliga saker att leka med i deras relation: Javisst, de är mogna, de står för ett väl fungerande äktenskap, de har det tryggt och bra, har två barn, är ledande gestalter i byn, har god ekonomi. Det finns i grunden kärlek mellan dem. Men därför kan hon väl få tycka att andra män kan vara trevliga, att det är roligt att leka och kanske flirta lite. Det behöver inte betyda att man är tillgängligt villebråd för alla och envar!

– Fru Fords man däremot är så fruktansvärt svartsjuk. Där finns mycket mer att hämta i dramatik i den relationen. Fru Page säger till fru Ford om sin man: "Han är så långt ifrån svartsjuka som jag från att ge honom orsak till den, och det är ett omätligt långt avstånd."

D. Hansson, T. Brunnander, K. Bramberg, B. Ahlstedt, J. Berkström R. Skoglund P. Gustavsson, P. Mattsson m.fl. Foto: Roger Stenberg

långt avstånd. Hoppas jag!" Det är en replik i flera led att fundera över.

NÅGOT SOM STINA EKBLAD TYCKER är härligt med Shakespeares rollfigurer är att de formulerar sig på ett underbart sätt och att de känns så intelligenta.

– Oavsett hur små rollerna är, och oavsett hur enfaldig man ska vara, så

– Han är så långt ifrån svartsjuka som jag från att ge honom orsak till den, och det är ett omätligt långt avstånd.

Hoppas jag!"
(Fru Page till fru Ford om sin man)

Thérèse Brunnander (fru Ford), Börje Ahlstedt (Falstaff) och Stina Ekblad (fru Page). Foto: Roger Stenberg

är rollerna alltid intelligentare än vad man själv är. Där är alltid en utmaning att verkligen kavla upp ärmarna och leta efter vad som finns i rollen.

STINA EKBLAD HAR ARBETAT en hel del med John Caird tidigare, bland annat i *En midsommarnattsdröm* och *Trettondagsafton*, och senast i Strindbergs *Dödsdansen*, som också sändes i tv. Hon tycker att han har en fantastisk överblick, är väldigt musikalisk och är skicklig på att "orkestrera berättelsen".

– Det är en stor konst att kunna placera folk i ett rum så att det fungerar musikaliskt. Var ska fokus ligga? När man börjar läsa *Muntra fruarna i Windsor* känns det som att det bara är en massa gubbar som kommer och går hela tiden. Och pratar och pratar, och som dessutom ska vara roliga! Och det är inte ett dugg roligt! Det krävs en bra regissör att bringa reda i den där röran. Jag kan inte tänka mig någon som är bättre än John Caird på den musikaliska logistiken, dvs hur folk ska gå in och ut på scen, vilka figurer som hör ihop, och som för publiken kan visa vilken karaktär som just nu är viktig i förhållande till de andra.

– John är också bra på psykologi: vem är du och varför gör du det du gör? Fast när det gäller Shakespeare behöver man inte psykologisera så mycket, för allting finns i texten.

BARN, MUSIK OCH DANS, KOSTYMER och kulisser. Stina Ekblad tycker att det finns något väldigt inbjudande i det där gamla sättet att spela teater, och att det passar *Muntra fruarna i Windsor* på ett utmärkt sätt. Som om man säger till publiken: "Sätt er nu ner så ska vi en berätta en riktigt skojig historia för er!"

Intervju: Roland Heiel

Några roller Stina Ekblad gjort
Rosalind i *Som ni vill ha det* 1984
Isabella i *Lika för lika* 1993
Hippolyta och Titania i
En midsommarnattsdröm 2000
Maria i *Trettondagsafton* 2002
Portia i *Köpmannen i Venedig* 2004
Gertrud i *Hamlet* 2008
Fru Page i *Muntra fruarna ...* 2009